

Legea lui Dumnezeu (Reguli de viață)

Text biblic : Tit 1:1-3; 2:11-15

Versetul de aur

Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.

Tit 2:11-

Introducere

O privire la ce se întâmplă face să pară că biserica este în mod constant afectată de comportamente rele atât din exterior, cât și din interior. Scandalurile recente de lăcomie, abuz și abuz de putere ne amintesc că biserica nu este imună de nelegiuire..

Dar poporul lui Dumnezeu s-a luptat întotdeauna împotriva nelegiurii. Biserica a căutat modalități de a trăi o viață evlavioasă, chiar și într-o cultură necredincioasă. Această problemă este la fel de mult o problemă în secolul XXI, precum a fost în secolul I.

Biserica din Creta a fost tulburată de oameni care mărturiseau că Îl cunoaște pe Dumnezeu, dar trăiau în nelegiuire (Tit 1:16). Astfel de oameni i-au înșelat pe alții, au tulburat comunitatea (1:10–11) și au adus o controversă inutilă bisericii (3:9–10).

Contextul lecției

I. Mesagerul (Tit 1:1-3)

A. Pavel rob al Domnului (v 1)

În primele secole o scrisoare începea de obicei prin a numi autorul și destinatarul ei. Celelalte epistole ale lui Pavel din Noul Testament reflectă această tendință (1 Cor 1:1–2; 1 Tim 1:1–2). În primele versete ale acestei scrisori, Pavel s-a identificat drept autorul ei și și-a numit publicul vizat: Tit (Tit 1:4).

Scopul scris al lui Pavel a fost să întărească poporul ales al lui Dumnezeu. Această desemnare este înrădăcinată în alegerea plină de har și generoasă a lui Dumnezeu de ai alege ca popor al Său. Misiunea lui Pavel ca apostol a fost de a întări credința celor aleși, astfel încât aceștia să poată înțelege mai bine mântuirea lor (2 Tim 2:10).

Pavel a scris, de asemenea, pentru a le întări cunoștințele despre adevărul mântuirii lor prin Hristos Isus.

B. Făgăduirea vieții veșnice (v 2-3)

Pentru Pavel, nădejdea este o asigurare, deoarece subiectul acestei speranțe a fost Isus Hristos. Chiar și atunci când păcatul și moartea au intrat în lume, Dumnezeu pregătise o cale de mântuire prin Hristos Isus înainte de începutul timpurilor (2 Tim 1:9).

Timpul lui Dumnezeu în această privință a fost perfect; Hristos a venit pe pământ la momentul potrivit și în contextul potrivit (Rom 5:6; 1 Tim 2:6). Astfel, Pavel subliniază că Dumnezeu lucrează în istoria omenirii pentru a-și îndeplini planul și scopul.

II. Mesajul (tit 2:11-15)

A. Acceptarea harului (v 11-12)

Prima jumătate a scrisorii lui Pavel s-a adresat mai multor nevoi cu care se confrunta biserica din Creta: conducerea evlavioasă în biserică (Tit 1:5–9), o muștrare a comportamentului nelegiuit (1:10–16) și o doctrină sănătoasă care duce la comportament sfânt (2:1–10).

După ce a descris cum ar trebui să trăiască credincioșii, Pavel explică apoi motivul acestui mod de a trăi: harul lui Dumnezeu. Un astfel de har este un dar dat nouă de Dumnezeu pentru îndreptățirea și mântuirea noastră (2 Tim 1:9; Tit 3:7). Harul este necesar pentru mântuire pentru că, fără el, suntem incapabili să obținem mântuirea prin meritul nostru.

Când acceptăm darul harului, Dumnezeu ne dă Duhul Său să ne învețe. Duhul aduce roadele neprihănirii prin noi (vezi Ioan 14:26; 15:5; Galateni 5:22–24).

Harul lui Dumnezeu îi învață pe credincioși să înlocuiască comportamentul nelegiuit cu un comportament fără de păcate.

B. Așteptăm fericita noastră nădejde (v. 13–14)

Mulți necredincioși se tem de ceea ce va aduce viitorul (1 Tes 4:13). Cu toate acestea, credincioșii au o binecuvântată speranță a revenirii lui Hristos și a vieții veșnice în prezența lui Dumnezeu (2:19; Tit 1:2, 2 Tim 1:10).

Credincioșii așteaptă cu nerăbdare revenirea glorioasă a lui Hristos, iar speranța noastră se bazează pe ceea ce El a făcut pentru noi la prima Sa venire pe pământ. Harul lui Dumnezeu a fost arătat când Isus S-a dat pe Sine pentru noi pe cruce. În dăruirea lui Isus pe Sine, el a făcut în mod voluntar ceva pe care nimeni altcineva nu l-ar putea: să ne elibereze din strânsoarea păcatului și a morții și să ne dea viață (Gal 1:4; 2:20).

Ca popor răscumpărat al lui Dumnezeu, așteptăm întoarcerea lui Hristos și învierea trupului. În acest timp de așteptare, ar trebui să devenim dornici să facem fapte bune care rezultă din harul lui Dumnezeu (Ef 2:8–10). Aceste fapte bune decurg din dragostea noastră (Rom 12:9–21; 1 Cor 13) care rezultă dintr-o viață plină de Duhul lui Dumnezeu (Gal 5:13–26; Col 3:12–15).

C. Încurajarea Liderului (v 15)

Pavel încheie această secțiune a scrisorii sale implorându-l pe Tit să acționeze pentru a-i încuraja pe oameni să ducă vieți sfinte. În primul rând, Titus trebuia să abordeze problemele de la Creta. Dumnezeu îl pusese deoparte pe Pavel pentru a predica Evanghelia lui Isus Hristos (Fapte 9:15; 26:15–18; Galateni 1:11–16). Din această poziție de autoritate, Pavel l-a încurajat pe Tit să întărească credința credincioșilor.

CONCLUZII

Când ne simțim împovărați de eșecurile și luptele noastre, putem avea speranță datorită veștii bune că harul lui Dumnezeu a sosit. A venit prin Hristos Isus. Dăruirea de sine lui Hristos ne-a răscumpărat și purificat. Prin urmare, avem speranța vieții veșnice — o speranță ancorată în darul mântuitor al lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este un dar pentru omenire.

Darul lui Dumnezeu ne învață să trăim o viață evlavioasă și să căutăm să avem un comportament asemănător lui Hristos. Trăim în acest fel în timp ce așteptăm speranța binecuvântată a venirii lui Hristos Isus.

Ce trebuie să memorăm: *Avem o „speranță binecuvântată”!*